

ἀρλούμπας ὁ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρλούμπα.

Ὁ λέγων ἀνοήτους λόγους: Δὲ μπορεῖς νὰ κουβεντιάσῃς μαζί του, γιατί εἶναι ἀρλούμπας. Συνών. ἀρλουμπα-
της, σαχλαμάρας.

ἀρλουμπατζῆς ὁ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρλούμπα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τζῆς.

Ἀρλούμπας, ὁ ἰδ.

ἄρμ ἐπιφών.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *armes* = ὅπλα.

Μόνον ὡς στρατιωτικὸς ὄρ., παράγγελμα κατὰ τὴν ἐκτέ-
λεσιν ἐνόπλων κινήσεων τῶν στρατιωτῶν λεγόμενον κατό-
πιν ἄλλων δηλούντων τὸ εἶδος τῶν κινήσεων: Φρ. Ἐπ'
ὄμον - παρὰ πόδα - παρουσιάστε - φέρετε ἄρμ!

ἄρμα τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Αἴγ. Δημοτσάν.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρμα.

Ἡ λ. ἄνευ σαφοῦς καὶ ἀκριβῶς ὁρισμένης σημ. εἰσ-
ήχθη ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης: Ἄρμα Φαραὼ καὶ
καρδιά μπουφφα (ἐπὶ τοῦ κομπορρημονοῦντος θρασυδείλου.
Πβ. Π. Δ. <Ἐξοδ. 15,4> «ἄρματα Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ ἔρριπεν εἰς θάλασσαν») Κεφαλλ. Ἄρμα πυρὸς ἐγέ-
νετο (ἐπὶ τοῦ ἀστραπιαίως ἐξαφανισθέντος ὡς ὁ προφήτης
Ἡλιοῦ, ὅστις ἀνηρπάγη ἐπὶ ἄρματος πυρὸς. Πβ. Π. Δ.
<Δ' Βασιλ. 2,11> «καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρὸς καὶ ἵπποι πυρὸς
καὶ διέστειλεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων καὶ ἀνελήφθη Ἡλιὸν
ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν») Πελοπν. Ἄρμα πυρὸς
ἢ ἄρμα πύρινον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Πῆι ἄρμα
πῦρ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰτωλ. Ἐφυγε ἄρμα πύρμα
(τὸ πύρμα εἶναι μεταπλασμός τοῦ πῦρ κατ' ἀναλογικ. ἐπί-
δρασιν τοῦ ἄρμα. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Ἄρμα
βάρκα (ἢ φρ. ἐφ' ἧς σημ. καὶ αἱ προηγούμεναι ἔχει τὸ
βάρκα κατ' ἐπίδρασιν τῶν ναυτικῶν παραγγελμάτων) Σύμ.
Τ' ἄρπαξαν ἄρμα πύρμα κ' ἔφυγαν (ἔφυγαν ἀστραπιαίως)
Ἡπ. Ἄρμα θῦμα ἔπασα κ' ἔκανα τὴ δουλειά μου (ταχέως
ἔκανα τὴν ἐργασίαν μου. Ἀγνωστον ἂν τὸ θῦμα εἶναι τὸ
ἀρχ. ἢ παραφθορά τις τοῦ ἀκατανοήτου καταστάντος
πύρμα) Αἴγ.

ἄρμα ἢ, (I) Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμάζω κατὰ τὸ λερὸς-λερώνω-λέρα,
τρελλὸς-τρελλαίνω-τρέλλα, φοβερός-φοβερί-
ζω-φοβέρα κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Γάμος. Συνών. ἀρμασία I, ἄρμασμαν, γάμος,
χαρά. 2) Χορὸς συρτὸς καθ' ὃν οἱ ὀρχούμενοι ἀπο-
τελοῦν μὴ συνεχῇ κύκλον, ἕκαστος δὲ τούτων διαδέχεται
τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ κύκλου ὀρχούμενον, τὸν σύροντα τὸν χο-
ρὸν (πβ. ἀρχ. ὄρμος παρὰ Λουκιαν. περὶ ὀρχήσ. 12 «ὁ δὲ
ὄρμος ὀρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων καθ' ἓνα
χορευόντων καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμος ἐοικότες»). Συνών.
ἀρμαχορός.

ἄρμα ἢ, (II) Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ.
(Μον.) Πελοπν. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά. ἄρμα τό,
Κύπρ.

Τὸ Ἰταλ. *arma*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Οἰκογενειακὸν σύμβολον, οἰκόσημον Ζάκ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. β) Ἐθνόσημον Λυκ. (Λι-
βύσσ.) 2) Γενεά, γένος Ἀνδρ. Νάξ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ.
Χίος: Φρ. Τὴν ἄρμα σου! (τῆς ὑβριστικῆς φρ. προτάσε-

ται τὸ αἰσχροῦς σημ. ρῆμα) Ἀνδρ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. || Ἀσμ.

Σ' τὴν πίστι μας, Σ' τὴν ἄρμα μας, Βασίλει, μὴ φοβάσαι

Χίος. 3) Μάνδρα ζώων Πελοπν. (Μάν.): Ἀσμ.

Μωρὴ καφὴ, μαυροκαφὴ, | γιὰ δὲν ἐρχόσουν ἀποβραδὺς
ἀποψηλὰ Σ' τὴν ἄρμα μας | ποῦ ψυχομάχα ἢ μάννα μας!
(καφὴ = ἀδελφὴ).

ἄρμα τό, Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Καππ. (Σινασσ.)
Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεσσ.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Δημοτ. ἄρμαν Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἄρματον
Κύπρ. ἄρματο Κεφαλλ. — Λεξ. Δημοτ. ἄρμα ἢ, Θράκ.
(Μυριόφ.) Μύκ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ.) — ΑΜαμμέλ.
Θαλασσιν. 102. Πληθ. ἄρματα σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ.
(Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄρμα, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *arma* πληθ. τοῦ
armis, ὅπερ νομισθὲν ἐνικ. ἀριθμ. ἐγένετο αἰτία νὰ σχη-
ματισθῇ νέος ἐπεκτεταμένος πληθ. ἄρματα ἤδη κατὰ τὸν
μεσαιῶνα κατὰ τὸ γράμμα-γράμματα κτ., ἐκ τοῦ
πληθ. δὲ τούτου ἐσχηματίσθη τὸ νεώτερον ἄρματο κατὰ
τὸ ἀντίστροφον σχῆμα γόνατα-γόνατο κτ.

1) Ὅπλον παντὸς εἶδους σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.
Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.
κ.ά.): Δὲν ἔχει ἄρμα ἀπάνω του Σῦρ. Τὴν νύχτα παίρνω τὸ
ἄρμα μου καλοῦ κακοῦ Λεξ. Δημοτ. Ἐκρέμασεν Σ' σὸ στον-
λάρ τ' ἄρμαν ἀτ' (στουλάρ' = στῦλος οἰκίας) Χαλδ. Κρατῶ
ἄρμαν Κερασ. || Φρ. Τά 'ρριξε τ' ἄρματα (ὑπεχώρησε) πολ-
λαχ. Τά 'ρριξε τ' ἄρματα (ἐγκατέλειπε τὰς νεανικὰς ἐπι-
θυμίας) Μακεδ. (Βλάστ.) Σ' τ' ἄρματα! (εἰρων. ἐπὶ μεγα-
λαυχούντος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πιάνομαι ἀτ' τ' ἄρματα
(δράττομαι τὰ ὅπλα). Σ' τ' ἄρματα νὰ σταθοῦμε! (νὰ ἐξε-
γερθῶμεν, νὰ ἐπαναστατήσωμεν) Κρήτ. Δὲν ἔχεις μέση
γι' ἄρματα! (πρὸς τὸν δειλὸν) Πελοπν. (Ἀργ.) Ἄρμα μαχαίρ!
(ἐπὶ τοῦ ὀργίλου καὶ σφοδρῶς ἐξημμένου, οἶον: ἄρμα μα-
χαίρ νὰ τὴ σταυρώσῃ τὴ δεινά!) Μύκ. Ἄρμα μανίκα! (συνών.
τῇ προηγουμένῃ, οἶον: ἤρθε καὶ μ' ἐφορτώθηκεν ἄρμα
μανίκα) Κρήτ. Ἄρμα μανίκα εἶναι ἢ κάθεται (χωρὶς ἐπενδύ-
την ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ χειρίδες τοῦ ὑποκαμίσου) Τηλ.
Ἄρμα πύρμα (ἐπὶ τοῦ πανόπλου ἢ τοῦ ἐορτάσιμα φοροῦν-
τος. Διὰ τὸ πύρμα ἰδ. ἄρμα) Σάντ. Ἄρμαν πύρμαν καὶ τὸ
μέγα ἔλεος (ἐπὶ τοῦ πανόπλου) Σταυρ. || Παροιμ. Χωρὶς
ἄρματα Σ' τὸν πόλεμον δὲν πάνε (ὁ ἐπιχειρῶν τι πρέπει νὰ
ἔχῃ καὶ τὰ ἀπαραίτητα μέσα τῆς ἐκτελέσεως) σύνηθ. Τοῦ
ἀρμάτου ὁ φόβος φύλαχτρο (τὸ ὄπλον ἐκφοβίζει καὶ ἀπομα-
κρύνει τοὺς κακοποιούς) Λεξ. Δημοτ. Ἄρμα καὶ γράμμα
ἀπὸ χειροῦ (ὁ πολεμιστὴς καὶ ὁ λόγιος πρέπει νὰ ἔχουν
ἀδιαλείπτως ἀνὰ χεῖρας οὗτος μὲν τὰ βιβλία, ἐκεῖνος δὲ
τὰ ὅπλα, διότι ἄνευ ἀσκήσεως ἀπομανθάνουν τὴν χρῆσιν
αὐτῶν) Λακων. Μεσσ. κ.ά. Μὲ τὸ κορμὶ καὶ τ' ἄρματα (καθὼς
εἰς τὸν εὐσωμον ἄνδρα ἀρμόζουν λαμπρὰ ὅπλα, οὕτω
δίκαιον εἶναι καὶ ὁ εὐθύς καὶ δραστήριος ἄνθρωπος νὰ πορίζε-
ται κέρδη ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεών του) Ἀθῆν. Εἶναν κ' ἐκον-
τούρευαν κ' ἐκεῖνος ἔλεεν, τ' ἄρματα μ' ποῦ νὰ κρεμάνω;
(κάποιον δὲν ἐδέχοντο διὰ φιλοξενίαν καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε,
ποῦ νὰ κρεμάσω τὰ ὅπλα μου; Ἐπὶ τοῦ ἐξακολουθοῦντος
νὰ ὀμιλῇ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μὴ δεκτῆς γενομένης
αἰτήσεώς του) Τραπ. || Ἀσμ.

Τ' ἀντρειωμένον τ' ἄρματα δὲν πρέπει νὰ πουλειῶνται,
μόν' πρέπει τα Σ' τὴν ἐκκλησίαν κ' ἐκεῖ νὰ λειτουργεῖνται
πολλαχ.

Μαίδε σπαθὶ μὲ λάβωσε, μαίδ' ἄρμα τοῦ πολέμου
Κορινθ.

Ὁποῖος κάνει τὸ σταυρό του | ἔχει ἄρμα ᾗς τὸ πλευρό του
Κρήτ.

Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου, | ἄρμαν ἔχω ᾗς τὸ πλευρό μου
(ἡ προσευχή νομίζεται ὡς θεῖον ὄπλον κατὰ τοῦ κακοῦ)
Χίος. β) Μετων. ὄπλοφόρος, στρατιώτης Ἄνδρ. — ΙΚολο-
κοτρ. Ἑλλην. ὑπομν. 185 καὶ 202 ΘΚολοκοτρ. Διήγ. συμ-
βάντ. 2,4 ΔΣολωμ. 16: Ἀκολουθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὅλα τῆς
Γούβας τ' ἄρματα ΙΚολοκοτρ. ἔνθ' ἄν. 202 «Ὁ ἐκλαμπρότα-
τος κ. Ἀνδρέας Ζαΐμης διετάχθη ν' ἀναδεχθῇ τὸ βάρος εἰς
τὸ νὰ διευθύνῃ ὅλα τὰ ἄρματα τῆς ἐπαρχίας σας» ΙΚολο-
κοτρ. ἔνθ' ἄν. 185. «Εἶχα πολλοὺς ψήφους καὶ ἀπὸ τὰ ἄρ-
ματα καὶ πολιτικούς» ΘΚολοκοτρ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῆς κατέβαινε ᾗς τοὺς κάδους καβαλλάρης
μὲ τετρακόσα ἄρματα, πενήντα δὲ παιχνίδια
Ἄνδρ. — Ποίημ.

Τρέχουν ἄρματα χιλιάδες | σὰν τὸ κῆμα εἰς τὸ γιγασί,
ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαῖδες | δὲν ψηφοῦν τὸν ἀριθμὸ
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαλάλ. 314,6
(ἔκδ. Βόννης) «ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρμα κατ' αὐτῶν
ἐξελθεῖν» (ἡ λ. κεῖται περιληπτικῶς ἀντὶ ἄρματα) καὶ
Θεοφάν. 459,10 (ἔκδ. Βόννης) «ὑπέσχετο διδόναι αὐτοῖς
ἄρματα». 2) Φυσιγγιοθήκη Πόντ. (Σάντ.) 3) Κατὰ
πληθ. α) Κοσμήματα γυναικῶν Εὐβ. Καπ. (Ἀραβάν.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) κ.ά. — ΝΠο-
λίτ. Ἐκλογ. 51 καὶ 179: Ἐβαλιν ἡ γ'ναῖκα τ' ἄρματα Βλάστ.
|| Ἄσμ.

Ἄιτε καὶ βάνε τ' ἄρματα κ' ἔλα ᾗς τὴν Κρούα Βρούσι
νὰ περπατᾷμε ᾗς τὰ βοννά, ᾗς τῆς Λιάκουρας τὰ χιόνια
ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν. 51.

Σήκω ν' ἀλλάξῃς, κόρη μου, νὰ βάλῃς τ' ἄρματά σου,
γιατ' ἤρθαν νὰ σὲ πάρουνε πεζούρα καὶ καβάλλα
ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν. 179. β) Γεωργικά ἐργαλεῖα Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) γ) Σκεύη καὶ ἐπιπλα οἰκίας Καλαβρ.
(Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ.) 3) Συνήθως κατὰ πληθ., ἐνίοτε
δὲ καὶ καθ' ἐνικ., τὰ ἱστία καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἐξαρτύ-
ματα τοῦ πλοίου Θράκ. (Μυριόφ.) Μύκ. Πόντ. (Κερασ.
Οἶν.) — ΑΜαμμέλ. ἔνθ' ἄν.: Τὰ μικρὰ ἄρμενα σύμφωνα μὲ
τὴν ἄρμα τους ἔχουν μιά, τὰ μεγαλύτερα ἔχουν καὶ μιά δεύτερη
(ἐνν. γάμπια) ΑΜαμμέλ. ἔνθ' ἄν.

ἀρμαγάδα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμαγᾶδες πληθ. τοῦ οὐς. ἀρμα-
γᾶς.

Δῶρον: Ἄσμ.

Ἐννὰ κοφίνᾳ φόρτωσεν ὠτία καὶ μυτία
κι ἄλλα ἐννέα φόρτωσεν καὶ δερᾶ καὶ κιφάλα
καὶ στείλ' ἄτα ᾗς σὸν βασιλᾶν μέγαλον ἀρμαγάδαν
(τὸ στείλ' ἄτα ἐκ τοῦ στείλει ἄτα). Συνών. ἀρμαγάδιν,
ἀρμαγᾶς.

ἀρμαγάδιν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀρμαγάδιν Καπ.
(Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμαγᾶδες πληθ. τοῦ οὐς. ἀρμα-
γᾶς.

Ἀρμαγάδα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σίλους ἐμπρᾶ τ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀποπίσ' αὐτ',
ἐννὰ καντάρᾳ φόρτωσεν ὠτία καὶ μυτία
καὶ στείλ' ἄτα τὸ βασιλᾶν μέγαλον ἀρμαγάδιν
(καντάρᾳ=μονὰς βάρους 44 ὀκάδων, τὸ στείλ' ἄτα ἐκ τοῦ
στείλει ἄτα) Τραπ.

ἀρμαγᾶς ὁ, Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Σινώπ. Τραπ. κ.ά.)
ἀρμυᾶς Θράκ. (Μάδυτ.) ἀρμαγᾶ ἡ, Πόντ. (Τραπ.) ἀρ-
μαᾶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Περσοτουρκ. *armagan*.

Ἀρμαγάδα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσὺ τ' ἐμὸν εἶς, ἀρμαγὰ θὰ πᾶς ᾗς σὸ βασιλέαν
(ἐσὺ ἰδικός μου εἶσαι, ὡς δῶρον θὰ πᾶς εἰς τὸν βασιλέα)
Τραπ.

ἀρμάδα ἡ, σύνθηθ. ἀρμάδα Πελοπ. κ.ά. ἀρμάα
Κύπρ. ἀρμάθα Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ Βενετ. *armada*. Πβ. καὶ Ἰταλ. *armata*.
Τὸ ἀρμάθα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐς. ἀρμάθα, ὁ ἰδ.
Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,20 (ἔκδ. R.Dawkins) «καὶ
ἀνισῶς καὶ πέψη ἀρμάδαν» καὶ Βουστρών. (ἔκδ. ΚΣάθα
Μεσν. Βιβλ. 2,485) «ἐσηκώθη ἡ ἀρμάδα ἀπὸ τὴν Ἀμμό-
χουστον».

Στόλος καὶ ναυτικός ἐν γένει στρατὸς (ἡ λ. κυρίως
εὐχρηστος πρὸς δήλωσιν τοῦ ναυτικοῦ τῶν ἀρχαιοτέρων
ἐποχῶν ἀπὸ τῆς βενετοκρατίας καὶ ἐντεῦθεν, ἐνῶ ἡ ὀνο-
μασία τῶν σημερινῶν ναυτικῶν δυνάμεων εἶναι στόλος)
ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἡ Τούρκικη ἀρμάδα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ Τούρκι-
κοῦ στόλου ὡς πεπαλαιωμένου, ἀχρήστου καὶ γελοίου)
πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Ὡς δὲν εἶδα τὴν κρυάδα, | νὰ μὴ δῶ καὶ τὴν ἀρμάδα
(λέγεται ὑπὸ τῶν ὑπερπηδῶντων τὴν πυρὰν τὴν ἀναπτο-
μένην τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου ὡς πολλὰ δεινὰ ὑπο-
στάντων ἐκ τῶν στόλων τῶν Βενετῶν καὶ Τούρκων) Κίμων.
|| Ἄσμ.

Ὡ Παναγία μου, ἰδὲ ᾗς τὴν ἄλλη δάντα
πῶς δαίνει μὲ τὴ φύριμα ἡ-γ-ἀρμάδα

Κρήτ.

Καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὴν ἀράδα | σὰν τοῦ βέη τὴν ἀρμάδα

Κωνπλ.

Καὶ τὴν Τετράδη τὴν αὐγὴ | βλέπει ἀρμάδα φοβερή,
τὰ μετράει ἕνα ἕνα | κ' ἦσαν ἐξήντα ἕνα

Πελοπ.

Μπροστὰ πάνε τὰ κάτεργα καὶ πίσω ἡ ἀρμάδα,
ᾗς τὴ μέση ὁ Ἀλῆ πασᾶς μὲ μιά χρυσὴ φεργάτα
ἀγν. τόπου

Σήμαν' ἡ καμπάνα νὰ μαζευτοῦν οἱ Φράγκοι...
καὶ πᾶν νὰ πολεμήσουνε ᾗς τὴν Τούρκικη ἀρμάδα
Ἀλμυρ. Συνών. ἀρμάτα 1β.

ἀρμαδούρα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *armadura*.

1) Ἡ σκαλμοδόκη τοῦ πλοίου πολλαχ. 2) Κρεμάστρα
διὰ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ξυλουργοῦ Λεξ. Βλαστ.

ἀρμαδῶρος ὁ, Κύθν. Σῦρ. ἀρμαδοῦρος Σῦρ. κ.ά.
ἀρμαδοῦρους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *armatore*. Εἰς τὴν φωνητικὴν μετα-
βολὴν συνετέλεσαν τὸ ἀρμάδα καὶ ἀρμαδούρα. Πβ.
καὶ Βενετ. *armador*.

Ὁ ράπτων τὰ ἱστία τῶν πλοίων καὶ γενικώτερον ὁ
ἀναλαμβάνων ν' ἀρματώσῃ πλοῖον, ἥτοι νὰ βάλλῃ ὅλα τὰ
ἀναγκαῖα ἐξαρτύματα ἔνθ' ἄν.: Ἡῦρι ἕνα καλὸ ἀρμαδοῦρον
ποῦ ἀρμάτουνι τ' βασιλ'κὴ ν-ν ἀρμάδα κι ἀρμάτουνι καλὰ
τ' φεργάδα τ' κι ν-ν ἔκανι σὰ νύφ' στουλισμέν' (ἐκ παραμυθ.)
Αἰν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐν ἐγγράφῳ Κρήτης τοῦ 1565.

ἀρμάζω Ἰκαρ. Κύπρ. Μεγίστ. ἀρμάζω Ἀπουλ.
Μέσ. ἐρμάτζομαι Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Τὸ μεσν. ἀρμάζω, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. δρμάζω. Πβ.
καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 6 (1894) 141 κέξ. καὶ 20 (1908) 561.

Συνάπτω εἰς γάμον, συζευγνύω, νυμφεύω ἔνθ' ἄν.: Ὁ
δεῖνα ἀρμάζεται Κύπρ. Πότ' ἐν-νὰ ἀρμαστῆς νὰ χορέψουνε;
αὐτόθ. Ἐγὼ μ'αἰ ἀρμασμένος αὐτόθ. Ἀν ἤφσερα τί πιάν-νω

